

Nr 1514

av herr Winberg m. fl.

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 67 med förslag till vissa åtgärder mot narkotikamissbruket, m. m.

I propositionen 1972:67 framläggs förslag om viss skärpning av bestämmelser i narkotikastrafflagen och i lagen om straff för varusmuggling samt om fortsatt giltighet av den s. k. telefonavlyssningslagen.

De nu aktuella bestämmelserna i de två förstnämnda lagarna skärptes så sent som år 1969. Det är allmänt känt att de olika åtgärder som hittills vidtagits för att komma till rätta med narkotikabrottsligheten icke givit det resultat som eftersträvats. Det förhållandet att ytterligare skärpning av straffbestämmelserna nu föreslås understryker detta. Det står dock klart att problemen med narkotikahandlingen ingalunda kan lösas endast genom åtgärder på strafflagstiftningens och kriminalpolitikens områden. Av stor betydelse är bl. a. att samhället kan ge narkotikamissbrukaren en både human och effektiv vård liksom att polisen ges sådana resurser att den får möjlighet att med än större kraft än hittills uppspåra och till lagföring överlämna de personer som, ofta med stor vinst, saluhåller och överlåter narkotika.

Den preventiva effekt som straffhotet utgör för dem som olovligen hanterar narkotika skall emellertid icke underskattas. Det finns anledning för samhället att än mer påtagligt än hittills markera med vilket allvar narkotikabrottsligheten i dess grövre former bör bedömas. Mot denna bakgrund finner vi den i propositionen föreslagna skärpningen av maximistraffet för grovt narkotikabrott och för grov varusmuggling av narkotika om än icke i och för sig önskvärd så dock för närvarande erforderlig. Den jämförelse som i propositionen (s. 27) görs mellan dessa brott och vissa andra brott, för vilka är stadgat ett högsta straff av fängelse i tio år, kan vara berättigad.

Föredragande statsrådet anför att han icke finner det önskvärt med någon generell skärpning av domstolarnas praxis i vad gäller narkotikabrottsligheten som sådan. Det finns måhända icke anledning att motsäga detta uttalande i vad gäller narkotikaförseelse och narkotikabrott. När det gäller grovt narkotikabrott finns det enligt vår mening anledning till en annan bedömning. Om det lägsta straffet för grovt narkotikabrott icke höjes blir latituden mellan lägsta och högsta straff för detta brott osedvanligt vid. En så vid latitud för ett och samma brott är tämligen ovanlig. En höjning av den lägre straffgränsen för brottet markerar måhända i högre grad än en höjning av den högre gränsen att man nu ser än allvarligare på det grova narkotikabrottet.

Vi anser därför lämpligt att lägsta straffet för grovt narkotikabrott bör, som fallet är med flera av de brott där i propositionen görs

jämförelse, sättas till fängelse i två år.

Med hänvisning till vad sålunda anförts hemställas
att riksdagen antar följande

Förslag till

Lag om ändring i narkotikastrafflagen (1968:64)

Härigenom förordnas, att 3 § narkotikastrafflagen (1968:64) skall ha
nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Är brott som avses i 1 § att anse
som grovt, skall för grovt narko-
tikabrott dömas till fängelse, lägst
ett och högst sex år.

Föreslagen lydelse

3 §

Är brott som avses i 1 § att anse
som grovt, skall för grovt narko-
tikabrott dömas till fängelse, lägst
två och högst *tio* år.

Vid bedömande huruvida brottet är grovt skall särskilt beaktas, om
det utgjort led i en verksamhet som bedrivits i större omfattning eller
yrkesmässigt, avsett särskilt stor mängd narkotika eller eljest varit av
särskilt farlig art.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1972.

Stockholm den 24 mars 1972

HAKAN WINBERG (m)

GUNNAR OSKARSON (m)

MARTEN WERNER (m)

i Malmö

KARL LEUCHOVIUS (m)

H. BERTIL LIDGARD (m)

